

Ministeren

Udlændinge- og Integrationsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Udlændinge- og Integrationsudvalget har den 17. december 2021 stillet følgende spørgsmål nr. 146 (Alm. del) efter ønske fra Rosa Lund (EL) og Sikandar Siddique (FG) til udlændinge- og integrationsministeren, som hermed besvares endeligt.

Spørgsmål nr. 146:

Vil ministeren forholde sig til artiklen "På flugt fra Danmark" i Weekendavisen den 2. december 2021 og herunder svare på følgende:

1. Vil ministeren forholde sig til den nævnte dom fra Slesvig-Holsten i juli år i sagen om en syrisk mand fra Damaskus, der i Danmark fik inddraget sin opholdstilladelse, efter at Flygtningenævnet vurderede, at han ikke længere havde behov for beskyttelse i Danmark?
2. Er ministeren enig i udsagnet fra artiklen om, at Danmark efter EU-domstolens afgørelse tidligere i år »ikke længere kan betragtes som et sikkert tredjeland, som er omfattet af (de EU-retlige, red.) regler for ansvaret for at gennemføre asylproceduren«?
3. Anser ministeren det som problematisk, at et nært naboland som Tyskland ikke anser Danmark som et sikkert land for syriske flygtninge?

Spørgsmålet stilles i forlængelse af besvarelsen af UUI alm. del – samrådspm. E den 16. december 2021.

Svar:

1. Udlændinge- og Integrationsministeriet har forstået spørgsmålet, som henviser til en omtale af en konkret dom fra Slesvig-Holsten, på den måde, at det vedrører de tyske myndigheders forståelse af EU-Domstolens afgørelse i sagen C-8/20 af 20. maj 2021 i forhold til udlændinge, der har eller har haft en asylopholdstilladelse i Danmark, og som måtte ansøge om opholdstilladelse i Tyskland.

2. I forhold til EU-Domstolens afgørelse i sagen C-8/20 af 20. maj 2021 er der tale om en anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af forvaltningsdomstolen i Schleswig-Holstein i Tyskland. De faktiske omstændigheder i dommen vedrører en iransk statsborger, der tidligere havde indgivet en ansøgning om asyl i Norge.

13. april 2022

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sags nr. 2021 - 21592
Akt-id 1954571

I dommen tager EU-Domstolen stilling til forståelsen af afvisningsbestemmelsen i asylproceduredirektivets¹ artikel 33, stk. 2, litra d. Denne bestemmelse fastsætter, at medlemsstaterne kan afvise en ansøgning om international beskyttelse, når ansøgningen er en fornyet ansøgning, hvori der ikke er fremkommet, eller fra ansøgerens side er blevet fremlagt, nye elementer eller oplysninger af betydning for, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til kvalifikationsdirektivet².

Nærmere bestemt angår spørgsmålet, om denne bestemmelse i asylproceduredirektivet er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en ansøgning om international beskyttelse kan afvises i tilfælde, hvor udlændingen tidligere er meddelt afslag på en ansøgning om international beskyttelse i et tredjeland, der gennemfører Dublin III-forordningen i overensstemmelse med aftalen mellem Unionen, Island og Norge.

EU-Domstolen anfører herom, at det følger af definitionen af en "ansøgning om international beskyttelse" i asylproceduredirektivet, at dette ikke omfatter en ansøgning, der er rettet til et tredjeland, dvs. i dette tilfælde Norge.

EU-Domstolen anfører endvidere, at uanset at det antages, at det norske asylsystem fastsætter et beskyttelsesniveau for asylansøgere, der svarer til det, der er fastsat i kvalifikationsdirektivet, kan denne omstændighed ikke føre til en anden konklusion.

Det forhold, at en ansøger tidligere har fået sin sag behandlet i et tredjeland – i dette tilfælde Norge – kan således ikke føre til, at der i medfør af asylproceduredirektivet kan ske afvisning af at behandle en ansøgning om beskyttelse i en EU-medlemsstat (i dette tilfælde Tyskland).

3. For så vidt angår retstillingen for Danmark bemærkes det, at i medfør af artikel 1 og 2 i protokollen (nr. 22) om Danmarks stilling (retsforbeholdet) er asylproceduredirektivet og kvalifikationsdirektivet ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark. Den danske retstilling svarer således til den norske på dette punkt.

4. For så vidt angår de tyske myndigheders forståelse af EU-Domstolens afgørelse i sagen C-8/20 af 20. maj 2021 i forhold til udlændinge, der har eller har haft en asyl-opholdstilladelse i Danmark, og som måtte ansøge om opholdstilladelse i Tyskland, har Udlændinge- og integrationsministeriet indhentet oplysninger fra den danske ambassade i Berlin, som har fået oplyst følgende af det tyske føderale indenrigsministerium (BMI):

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tilde-
ling og fratagelse af international beskyttelse.

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af stan-
darder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international
beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær be-
skyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse.

”Hvis en person indgiver en ansøgning om asyl i Tyskland, og der foreligger oplysninger om, at en anden af Dublin III-forordningens medlemsstater har ansvaret, så indleder forbundsstyrelsen for migration og flygtninge (BAMF) en Dublin-procedure og afviser asylansøgningen som utilladelig, såfremt forudsætningerne i proceduredirektivet art. 33, stk. 1 (asylloven § 29, stk. 1, nr. 1a) er tilstede.

Mislykkes Dublin-proceduren, eller kan et afslag jf. proceduredirektivet art. 33, stk. 1 ikke gives, og har ansøgeren allerede gennemgået en asylprocedure i en anden EU-medlemsstat uden succes, undersøger BAMF tilstedeværelsen af forudsætningerne i proceduredirektivet art. 33, stk. 2, litra d (asylloven § 71a). Enkelte forvaltningsdomstole er af den overbevisning, at et afslag på en asylansøgning i medfør af proceduredirektivet art. 33, stk. 2, litra d, ikke er mulig i Danmarks tilfælde på grund af det forhold, at Danmark ikke er bundet af kvalifikations- og proceduredirektivet. Dette stemmer dog ikke overens med BAMF’s praksis. Såfremt forudsætningerne i proceduredirektivet art. 33, stk. 2, litra d, er tilstede, træffer BAMF utilladelighedsbeslutninger med hensyn til Danmark.”

5. Det bemærkes på baggrund af ovenstående, at den praksis, som enkelte tyske forvaltningsdomstole har anlagt, ikke ses at vedrøre en specifik praksis ved de danske asylmyndigheder, herunder i forhold til asylansøgere mv. fra Syrien.

Mattias Tesfaye

/

Kenny Rasmussen